

اللاتي بالعباد الذي يكون بتدبير من السلطان ونحوه من اميد وارم
 اي الجوع خيرا وان عقوقه بتدبير من صفة مشبهة من ترسيد
 ذوالنون قدس سره كبريست اي كبري كنت الكون از خدای تعالی
 چنین ترسیدی حکایتی که تو از سلطان ای کا انک کا نه از جمله صدق
 بودی اما قال بکلام مع اولد در صفة مضی الغف **قطعه** امیرا و
 رنج یعنی ان عبادة اکثر العباد ولاجل راحة الجنة ولم عذاب جهنم ولولم
 کین لذلک بل لو عذبوا بالافلاص باي درویش بریدہ الساکین
 بر فلک بودی ای نظار انرا افلاصه و علائق المنزل کزوشیرا ز خدای
 مرمون سچیان کا انه نجاف کز ملک کس الام ملکه بتبع الام بودی
 والحق من اعترف بان هذا المصراع واقع فی کذا النسخ الصیغی ولم
 بل قال بل بلک بر فلک ملک بودی و صحیح بقوله بکلام ملک الاول
 و فتحها فی انانی ثم قال کا ما حشوا و هو قول اولو الارعایة الغافیه کس
 فی لسانی فی ایضا وجب اعلم ان فی السیة الثاني تینها عا نه لا بدوان يكون
 للسلطان هما بت و سیاسته حتی نجاف وزیر **حکایت** قال حکیم
 السلطان الذي ليس له ما به و سیاسته مثل اسد قلع اضراسه قطع
 اطراف **حکایت** یادشاهی کشتن فی کنایه با و الوصیة فیها
 فرمان داد ای امری غنله کنت ای ملک بموجب کسیرم حشوی با و
 الوصیة والاضا قه بیانیه که تر بر منست ای واقع علی آرا وجودی
 ای لا تطلب تا ذی ننگ کنت فاعلم صیر ملک چگونه ای کفای طلب
 تا ذی نفسی کنت فاعلم صیر ملک کنایه ای بن عقوبت بر من بکنس
 بر اید ای کیمیل و تقع علی فی نصف واحد و بزغ ان ای انم بر تو جاوید
 بمعنی لا بدما بتبع النون مضارع من ماندن **رباعی** دوران بقا
 ای زمان الجیع جو باد حکم کذشتن ای مضی بالبرعة تلخ و حوسه
 بالیا والمصدری فیها و زشتن ای تبیع و زریبا و هو مالزی لاشفاق
 وانظرا بر ایدها القبح والحسن منا بقرینة المشا و نه بقوله تلخ
 خوشی کذشتن فان الا زمان والاحوال لا تستقر بل تمیز السحاب
 پنداشت ماض من پنداشتن ای نطن و قول ستم کرای الظالم فاعلم

کستم

کستم ای الظالم با کرد و لیس کذلک بر کردن او بما ندای بقی حلیه تم
 و بر با کذشت ای لم بقی علینا ملک الرضی و انا شرع الی قوله
 بی کنایه سو دمندا مد المراد به ان قضی اثر ضمه و از سرخون او قد
 معنی هذا الکلام و کذشت ای غفا عنه و عذ خواست **حکایت**
 وزیرا و نوشوران در صهای با و الوصیة از مصالح ملک اندر شه
 فیه تنبیه علی انی لملک ان رشا و روزراه فی مصالح الملک و
 صیغة الجمع تقتضی ان يكون المشا و مع الجماعه کا قال الله تع
 و شا و رهم فی الامور هر یکی من العوزرا و روفق و انش خود
 ای عا مقتضی علم رای بتكون الامتخ و قلبها الغامی ز و الامور
 ای جاد الفكر ملک نیز ای نوشوران و همچنین کالوزرا و اندر شه
 می کرد ضمه تنبیه علی ان شیعی للسلطان ان لا ینقض الامر الی
 الوزرا و بل یتکون بنفسه بزجهی را اسم حکیم کا قرای ملک
 اختیار اتقاد ای اصاوره و در حقه علی آراء الوزرا و وزیران در
 سیر ای ضمیمه لغتندش الضمیر الی وزیران و البیان
 الی بزجهی رای ملک بریدون به رای انوشوران چه مزیت
 دیدی بر کز جیدین حکیم ای علی آراء الیکما المتعدده حتی حقیقت
 علیها کنت بموجب انکه انجام کار ای اخر معلوم نیست و رای
 ممکن ای فکر الجمع و در مشیت الله تعالی است که حساب آید
 یا خطا و اذا کان الامر کذلک سین واقفت رای ملک اولیست
 علی بقوله تا اگر خلاف صواب اید ای ان ظهر الخطا بجات متنا
 او ای لا جل اجتماعه از معا تبنت او ای من عتاب امین با شیم
مثنوی خلاف رای سلطان رای جستن مرمون کون خویش
 باشد دست شستن کنایه عن وقوع الشی و الفراع منه
 و اگر خود روز را کلیم خود اداة جدا و قدمت علی اسم الوزرا
 کز اید فاعلم سلطان شمسیتین ای لوقال السلطان شیر الی
 انها و ان هذا لیل باید کنتن لفظ باید مضارع من بارستن
 ای شیعی که ان تقول مساعدا لیک بکاف النصیر باه و

حکایتی که در سرخون
 به کلامی که در سرخون